

Arrest

nr. 126 056 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit het dorp Kuc in de gemeente Vlore en bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. Op 10 juni 2002 vroeg u in België voor het eerst asiel aan onder de naam E. M. (...). U verklaarde toen afkomstig te zijn uit Mitrovica, Kosovo, en de Joegoslavische nationaliteit te bezitten. Op 29 augustus 2002 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen. Twee maanden na uw aankomst in België keerde u vrijwillig terug naar Albanië. Op 16 juni 2013 verliet u Albanië opnieuw. U trok naar Griekenland, van waaruit u op 21 juni 2013 het vliegtuig naar België nam. Vervolgens diende u hier op 24 juni 2013 een tweede asielaanvraag in. Ditmaal maakte u uw ware identiteit kenbaar. U verklaarde dat uw echtgenoot, R. K. (...), op 20 november 1997,

enkele maanden na uw huwelijk, Z. G. (...) doodschoot met zijn dienstwapen in Tirana. Uw echtgenoot en het slachtoffer werkten beiden voor de politie. U bent niet op de hoogte van het precieze motief van de moord. Uw echtgenoot werd lastig gevallen door Z. G. (...). Hij wilde hem afschrikken maar had niet de intentie om hem te doden. Hij vuurde één schot af dat per ongeluk het hart van het slachtoffer trof. Meteen na het incident kwam uw echtgenoot u ophalen. Jullie vertrokken samen naar zijn geboortedorp Brataj. Gedurende ongeveer drie maanden hielden jullie zich daar schuil in een berghut. Vervolgens vonden jullie een onderkomen bij een nonkel van uw echtgenoot in Kolonje, Gjirokaster. In 1998 werd uw echtgenoot achtervolgd en in zijn been geschoten in het dorp Gjorme bij Vlore. U bent er zeker van dat de ouders deel uitmaken van de familie G. (...) daar uw echtgenoot nooit met iemand anders moeilijkheden ondervond. Omdat de tegenpartij jullie niet zou vinden, lieten u en uw echtgenoot jullie naam veranderen van D. (...) naar K. (...). Enige tijd later, nadat uw echtgenoot opnieuw onraad rook, vluchtte hij naar Engeland. U verloor het contact met hem. Voor de dood van Z. G. (...) werd uw echtgenoot bij verstek veroordeeld tot vijftien jaar gevangenisstraf. In 2002 ontmoette u een Kosovaarse mensensmokkelaar die u beloofde naar Engeland te zullen brengen. U strandde evenwel in België. U wist niet wat een asielaanvraag inhield en gaf zich uit voor Kosovaarse zoals de smokkelaar u had opgedragen. Na uw terugkeer naar Albanië woonde u op verschillende adressen. U leidde een verborgen bestaan, uit angst dat de familie G. (...) het bloed van Z. (...) zou wreken. U zag zich gedwongen af te zien van hogere studies. Ongeveer een jaar lang werkte u in het zwart in een naaiatelier in de buurt van uw woning. Verder werd u gesteund door uw ouders en uw broer. Op 13 augustus 2009 keerde uw echtgenoot vrijwillig terug naar Albanië. Hij gaf zich aan bij de autoriteiten. Hij nam een advocaat onder de arm en vroeg een heropening van zijn rechtszaak. Na een nieuw proces veroordeelde de rechtbank van Tirana uw echtgenoot in eerste aanleg op 21 mei 2012 tot een celstraf van tien jaar. Het Hof van Beroep van Tirana verminderde zijn straf op 1 maart 2013 met één derde en bepaalde de strafmaat uiteindelijk op acht jaar. Vier of vijf maanden woonde u in de woning van uw zus in het dorp Koder, bij Sarande. Omdat u daar werd lastig gevallen door de tegenpartij verhuisde u naar een huurwoning in Tirana. Een twintigtal dagen later namen u en uw drie dochters jullie intrek in een huurwoning in Sarande, waar jullie de laatste zeven of acht maanden voor jullie vertrek uit Albanië woonden. Eind mei 2013 werd één van uw dochters buiten de school benaderd door enkele jonge kerels in een wagen, van wie één zich uitgaf voor een neef van haar. De jongeman vroeg haar naar haar vader. Uw dochter ging ervan uit dat het een neef was die zij niet kende en antwoordde dat haar vader in de gevangenis zat. Daarop maakte de jongeman duidelijk dat hij tot de familie G. (...) behoorde en dat Z. (...) twee kinderen had nagelaten. Hij liet haar verstaan dat hij van plan was zowel haar als haar beide ouders te vermoorden uit bloedwraak. U legde hiervan klacht neer bij de politie. Zij deelde u mee dat zij machteloos stond tegenover het fenomeen van bloedwraak. Op 15 juni 2013 omstreeks 21 uur was u onderweg naar huis toen een u onbekende man in een auto u aansprak. Hij greep uw hand vast en vroeg of u de echtgenote van R. K. (...) was. In zijn andere hand hield hij een pistool vast. U rukte zich los. Op dat moment vuurde hij een schot af. De kogel doorboorde een verkeersbord. U begon te roepen. Enkele burens kwamen naar buiten. De man in de auto reed weg. De volgende dag verliet u samen met uw drie dochters uw land. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat u vreest dat de zoon van Z. G. (...) bloedwraak wil nemen op u of op één van uw dochters.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 1 april 2011; de paspoorten van u en uw drie dochters, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 29 april 2013; uw huwelijksakte, uitgereikt door de gemeente Brataj op 21 mei 2013; de geboorteaktes van u en uw drie dochters, uitgereikt door de gemeente Sarande op 30 mei 2013. Verder legde u ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag nog de volgende documenten neer: een kopie van een ongedateerd internetartikel en een kopie van een krantenartikel over de arrestatie van uw echtgenoot op de luchthaven van Rinas; een kopie van een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tirana d.d. 21 mei 2012 waarmee uw echtgenoot veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van tien jaar; een kopie van een uitspraak van het Hof van Beroep van Tirana d.d. 1 maart 2013 waarbij de strafmaat van uw echtgenoot wordt bepaald op acht jaar; een attest d.d. 7 juni 2013 van het parket van Sarande waarin wordt gesteld dat op 30 mei 2013 een dossier met de kwalificatie 'bedreiging' werd overgemaakt door de politie aan het parket; een verklaring d.d. 5 juni 2013, opgesteld door het dorpshoofd en het hoofd van de gemeente Brataj, betreffende uw problemen; een ongedateerde verklaring van de viceburgemeester van Sarande volgens dewelke u dakloos bent en u een aanvraag voor een goedkope woning hebt ingediend in het fiscale jaar 2012-2013; een ongedateerd attest van het dorpshoofd van Kolonje volgens hetwelk u als gevolg van persoonlijke redenen drie maanden bij de familie Merko Shkrepa in Kolonje verbleef; een verklaring d.d. 8 augustus 2013 van de burgemeester van Brataj betreffende uw problemen; een attest d.d. 1 oktober 2013 van de verzoeningscommissie 'Shoqata Misionaret e Paqes Dhe Pajtimeve te Shqiperise' ('The Peace Reconciliation Missionaries of Albania') betreffende de bloedwraak waarin u verwickeld bent; de vertaling van twee attesten van de 'Foundation of Settling Conflicts and Disputes – Mediation Center in

Vlore Albania' inzake twee verzoeningspogingen die werden ondernomen als gevolg van de bloedwraak; een ongedateerde lezersbrief van uw echtgenoot in een u onbekende krant waarin uw echtgenoot vanuit de gevangenis een oproep doet tot hulp omdat de overheid onbekwaam is of niet over de middelen beschikt om op te treden tegen het fenomeen van bloedwraak; een artikel uit 'De Standaard' en twee Albanese artikels over bloedwraak.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag op 24 juli 2013 een weigeringsbeslissing nam die op 15 januari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd. Als gevolg van deze vernietiging werd uw asielaanvraag wederom onderzocht door het Commissariaat-generaal. Na de herevaluatie van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet op worden gewezen dat u bij uw eerste asielaanvraag met geen woord over bloedwraak (die volgens uw verklaringen toen reeds bestond, CGVS, p. 14) repte. Integendeel, u gaf toen een valse identiteit en nationaliteit en valse vluchtmotieven op. U haalde weliswaar aan dat u geen besef had van wat een asielaanvraag inhield en enkel deed wat de smokkelaar u had opgedragen (CGVS, blz. 7). Een dergelijke uitleg kan niet aanvaard worden als een rechtvaardiging voor uw frauduleuze handelswijze. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij/zij van in het begin spontane en eerlijke verklaringen aflegt, zowel over zijn identiteit, nationaliteit als over de redenen van zijn vlucht. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Uw geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat uw versie van de schietpartij waarbij Z. G. (...) dodelijk getroffen werd grondig verschilt van deze in het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van Tirana. U poneerde dat uw echtgenoot Z. G. (...) wilde afschrikken en eenmaal schoot zonder de intentie om hem te doden. Per ongeluk trof de kogel zijn hart met de dood tot gevolg. Uw echtgenoot had ook maar één kogel in zijn wapen. (CGVS, blz. 12-13). Deze feiten zouden zich afgespeeld hebben op 20 november 1997 (CGVS, blz. 6 en blz. 12). Uit het genoemde vonnis blijkt evenwel dat uw echtgenoot drie schoten afvuurde op het slachtoffer en veroordeeld werd voor opzettelijke moord. Het vonnis (en ook de brief van het dorps hoofd en het hoofd van de gemeente d.d. 5 juni 2013) situeert deze schietpartij trouwens op 26 december 1997. Gezien het belang van deze dag (uw echtgenoot doodde iemand waardoor al uw problemen begonnen) kan verwacht worden dat u deze gebeurtenis dan ook correct in de tijd situeert. Geconfronteerd met de inhoud van het vonnis stelde u dat dit niet klopt en dat dit de versie van de feiten is zoals voorgesteld tijdens de rechtszaak waarbij uw echtgenoot bij verstek werd veroordeeld (CGVS, blz. 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat het vonnis waarvan sprake het resultaat is van de rechtszaak die uw echtgenoot heeft heropend na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk, een rechtszaak waarbij volgens uw verklaringen alles opnieuw werd onderzocht (CGVS, blz. 13) en waarbij uw echtgenoot dan wel aanwezig was. U verwees hierbij ook naar het feit dat de gevangenisstraf van uw echtgenoot uiteindelijk tot acht jaar werd herleid. Uit het door u voorgelegde vonnis van het Hof van Beroep blijkt inderdaad dat uw echtgenoot uiteindelijk een celstraf van acht jaar kreeg. Uit het vonnis blijkt echter helemaal niet dat in beroep de kwalificatie van het misdrijf zou veranderd zijn.

Daarnaast zei u dat uw echtgenoot in 2009 vrijwillig uit Engeland naar Albanië terugkeerde en zich vervolgens zelf aangaf bij de autoriteiten (CGVS, blz. 6, 15). Volgens het door u neergelegde internetartikel en krantenartikel met dezelfde inhoud werd hij echter uitgeleverd door het Verenigd Koninkrijk aan de Albanese autoriteiten. Hiermee geconfronteerd stelde u dat er een verschil bestaat tussen wat in de krant verschijnt en de waarheid zoals weergegeven in een vonnis. U merkt op dat er immers fouten in een krantenartikel kunnen verschijnen (CGVS, blz. 6). Er dient echter vastgesteld te worden dat het vonnis waarvan u gewag maakt eveneens stelt dat uw echtgenoot werd gerepatriëerd. Ook informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal stelt dat uw echtgenoot door de Britse autoriteiten aan Albanië werd uitgeleverd.

Opmerkelijk is ook dat er schijnbaar tussen 1998 en mei 2013 geen enkel incident plaatsvond, waarna de bloedwraak terug in alle hevigheid losbarstte. Uw verklaring dat uw echtgenoot zich in het buitenland bevond en dat u geregeld verhuisde (CGVS, blz. 17) doen geen afbreuk aan deze merkwaardige vaststelling.

Dat aan uw meest recente problemen amper geloof kan gehecht worden blijkt tevens uit de vaststelling dat aan het door u neergelegde attest d.d. 7 juni 2013 van het parket van Sarande, dat zou zijn opgesteld naar aanleiding van uw klacht op 30 mei 2013 over de dreigementen die door een jongeman aan uw dochter werden geuit geen enkele waarde kan toegekend worden. Nergens uit dit stuk blijkt de identiteit van de persoon die de klacht indiende. Bovendien wordt er enkel gewag gemaakt

van het misdrijf met de kwalificatie 'bedreiging' maar wordt er niets vermeld over het slachtoffer of de omstandigheden. Aangaande deze dreigementen ten aanzien van uw dochter legde u maar weinig overtuigende verklaringen af. U zou de school slechts min of meer op de hoogte gebracht hebben van het incident. Doch, u zou geen details over de bloedwraak waarin u verwickeld zou zijn, gegeven hebben. Evenmin zou u uw identiteit bekend gemaakt hebben (CGVS, blz. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u overigens geen melding van dit voorval met uw dochter op school.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u voor de problemen die u kende na de dood van Z. G. (...) geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel klacht indiende toen een onbekende uw dochter op school met de dood bedreigde (CGVS, blz. 12). De politie zou toen gezegd hebben machteloos te staan tegenover bloedwraak (CGVS, blz. 12). Toen uw echtgenoot in 1998 beschoten werd en toen u in juni 2013 bedreigd werd, diende u echter geen klacht in (CGVS, blz. 11 en blz. 15). U gaf aan dat er veel mensen afkomstig uit Mirdite, de regio waaruit de familie G. (...) afkomstig is, bij de politie in het Zuiden van Albanië werken. Als dusdanig vreesde u dat een klacht bij de politie nog meer problemen zou veroorzaken (CGVS, blz. 11). Dit is echter een blote bewering die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. Wat betreft uw verklaring dat er familie van Z. G. (...) bij de politie werkzaam is en dat de politie corrupt is (CGVS, blz. 11), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het feit dat een aantal individuele politieagenten corrupt en beïnvloedbaar zijn geenszins impliceert dat de Albanese politie in haar geheel slecht functioneert. In dit verband kan worden opgemerkt dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Dat de politie in mei 2013, toen u aangifte deed van de problemen van uw dochter op school, stelde machteloos te staan tegenover bloedwraak is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie in het bezit van het Commissariaat generaal waaruit blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Rechtsvervolging wordt door de familie van het slachtoffer echter vaak niet als genoegdoening beschouwd en de politie kan soms geen bescherming bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. In 2012 richtte de Ombudsman een taskforce op om alle gevallen van bloedwraak te onderzoeken en toezicht te houden op de acties van de politie en de andere betrokken overheden. De Ombudsman verklaarde dat hij in het kader van de oplossing van klachten van burgers actiever zal optreden bij het voorkomen van conflicten en hun gevolgen zoals bloedvetes. De vertegenwoordiger van de Ombudsman in het kantoor te Shkodër blijft net zoals in het verleden met de lokale besturen en de lokale ngo's samenwerken en spoort hen aan om oplossingen te vinden om bloedwraak en de gevolgen ervan op te lossen. Bovendien blijft hij zich actief inzetten om de Albanese overheden en de burgermaatschappij te sensibiliseren voor het probleem en om de aanbevelingen van de instelling te laten realiseren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en

maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, die van uw dochters, en uw familiesamenstelling staan niet ter discussie. Ook het feit dat u niet over een woning beschikte, wordt niet in vraag gesteld. Dit betreft evenwel uw socio-economische situatie, wat niet valt onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Aan de attesten van het dorpshoofd van Kolonje, de burgemeester van Brataj, de verzoeningscommissie 'Shoqata Misionaret e Paqes Dhe Pajtimeve te Shqiperise' ('The Peace Reconciliation Missionaries of Albania') en de 'Foundation of Settling Conflicts and Disputes – Mediation Center in Vlore Albania' kan geen bewijswaarde worden toegekend. Vooreerst dienen documenten, opdat zij enige bewijswaarde kunnen hebben, ondersteund te worden door een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie dat er bij de uitreiking van Albanese documenten een wijdverbreide fraude en corruptie optreedt. De lezersbrief van uw echtgenoot waarin hij vanuit de gevangenis een oproep doet tot hulp omdat de overheid onbekwaam is of niet over de middelen beschikt om op te treden tegen het fenomeen van bloedwraak, is niet afkomstig van een objectieve bron. Hieraan kan dan ook bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde toegekend worden. Wat betreft de krantenartikelen betreffende bloedwraak dient tot slot opgemerkt te worden dat deze documenten geenszins toelaten een persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming af te leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2.1. Betreffende het bij de eerste asielaanvraag voorhouden van een vals asielaanvraag en *idem dito* identiteit wijst verzoekende partij erop dat zij dit deed op aanraden van haar smokkelaar en zij hiervoor reeds haar excuses heeft aangeboden. Zij benadrukt dat zij zelf niet wist wat asiel inhield en dat haar nog kleine kinderen bovendien ziek waren en zij dus volledig was overgeleverd aan de instructies van haar malafide smokkelaar.

2.2.2.2. Het verweer van verzoekende partij kan niet door de Raad worden aanvaard. De Raad wijst erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielaanvraag op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. De bewering van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte is van de asielprocedure in België en dan ook volledig overgeleverd was aan haar smokkelaar ontslaat haar niet van de plicht om haar asielaanvraag correct uiteen te zetten mede gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten uitermate fundamenteel en ingrijpend is. Bovendien

wijst de Raad erop dat het niet op de hoogte zijn van de Belgische asielprocedure met betrekking tot de verplichting correcte verklaringen af te leggen feitelijke grondslag mist daar in het door verzoekende partij op 18 juni 2002 voor akkoord ondertekende verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag ondubbelzinnig wordt vermeld dat zij verklaart dat de door haar medegegeelde inlichtingen oprecht zijn en dat zij er kennis van neemt dat zij zich blootstelt aan vervolging op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 7). Derhalve was verzoekende partij perfect op de hoogte van het feit dat het afleggen van leugenachtige verklaringen voor haar zwaarwichtige gevolgen kon hebben. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe het hebben van zieke kinderen verzoekende partij zou ontslaan van haar medewerkingsplicht, met name het voorhouden van een correct asielrelaas. De motivering van verwerende partij dat aldus de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij ernstig in het gedrang komt, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.3.1. Betreffende de motieven die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het in onderhavige asielaanvraag voorgehouden asielrelaas betoogt verzoekende partij dat het haar echtgenoot is die aan de basis lag van haar problemen en dat hij het is die precies weet in welke omstandigheden de moord heeft plaatsgevonden, tenslotte was ook hij aanwezig op het proces en niet verzoekende partij. Verzoekende partij benadrukt dat de feiten reeds dateren van meer dan zestien jaar terug waardoor een vergissing in de datum van het gebeuren niet onvergeeflijk is en niet alle details kunnen worden herinnerd en wenst erop te wijzen dat de feiten zoals weergegeven in het vonnis niet overeenkomen met de reële waarheid. Verder beweert verzoekende partij het verschil niet te kennen tussen een gedwongen en een vrijwillige repatriëring, hetgeen ook nog verschilt van een uitlevering, aldus verzoekende partij. Ten slotte stelt verzoekende partij dat het ook voor haar een gissen is waarom de familie G. plots na jaren de incidenten deed oplaaien.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij betoogt dat de inhoud van het door haar bijgebrachte vonnis niet overeenkomt met de feiten zoals zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft daar zij deze op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt. Bovendien werd deze verschoningsgrond reeds bij het Commissariaat-generaal opgeworpen waarop verwerende partij terecht motiveert dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat voor deze veroordeling alle feiten opnieuw werden onderzocht en dit keer in aanwezigheid van haar echtgenoot, wat bovendien resulteerde in een aanzienlijke strafvermindering. Uit voormelde premissen kon verwerende partij dan ook terecht concluderen dat het bijgebrachte vonnis de feiten enig geweld zou aandoen ten nadele van de echtgenoot van verzoekende partij niet aannemelijk is – de Raad verwijst hierbij naar de vermelding van drie schoten in tegenstelling tot het beweerde eenmalig schot voorgehouden door verzoekende partij.

Waar verzoekende partij poogt de flagrante tegenstrijdigheden te camoufleren door te stellen dat het haar echtgenoot was die de feiten heeft beleefd en dat zij zelf bij dit alles niet aanwezig was waardoor de details haar onbekend zijn, wijst de Raad erop dat wanneer verzoekende partij voorhoudt dat haar echtgenoot slechts één kogel in zijn wapen had, derhalve slechts eenmaal vuurde en niet de intentie had te doden, zij in haar verweer onmogelijk kan opperen onwetend te zijn over de details. De door verzoekende partij verstrekte details worden derhalve terecht beschouwd als zijnde flagrant strijdig aan het bijgebrachte vonnis.

Aangaande het verweer betreffende het lange tijdsverloop tot de gebeurtenissen waardoor een vergissing in de datum niet onvergeeflijk is, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker die de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de zwaarwichtige en ingrijpende gebeurtenissen die de kern vormen van zijn asielrelaas – en waarvan dan ook in redelijkheid mag worden verwacht dat deze in het geheugen gegrift staan – kan weergeven op een accurate en zorgvuldige wijze en dit zelfs jaren na de betreffende gebeurtenissen. De lange periode tussen de gebeurtenissen en het gehoor kunnen bijgevolg geenszins de geloofwaardigheid van verzoekende partij herstellen. Daarenboven staat de datum van de moord vermeld in het vonnis van 21 mei 2012, dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar asielrelaas bijbrengt, waardoor het zich beroepen op een tijdsruimte van zestien jaar volstrekt onaanvaardbaar is.

Waar verzoekende partij pretendeert het verschil niet te kennen tussen een gedwongen of een vrijwillige repatriëring duidt de Raad op de navolgende weergave van het desbetreffend gehoor op het Commissariaat-generaal:

“Het is niet dat hij opgepakt werd door interpol of zo. Hij kwam zelf en wilde zijn straf ondergaan.

In het krantenartikel las ik dat de Engelse autoriteiten hem hebben uitgeleverd?

Er is een verschil tss wat er in de kranten verschijnt en de werkelijkheid zoals weergegeven in het vonnis. In een krantenartikel kunnen fouten verschijnen.” (administratief dossier, stuk 4, p. 6).

De Raad oordeelt dat uit voormeld citaat duidelijk blijkt dat verzoekende partij perfect het verschil begrijpt tussen een gedwongen uitlevering en een spontaan op eigen initiatief terugkeren naar het land van herkomst. Ook het verweer op zich wordt derhalve door de Raad als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd.

Waar verzoekende partij betreffend het jarenlang stilzitten van de familie G. in het kader van de bloedwraak oppert hier ook enkel het gissen naar te hebben, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De overige motieven zijn immers dermate overtuigend dat niet anders kan dan te besluiten tot het totaal ongeloofwaardige bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4. Waar verzoekende partij verwijzend naar de door haar in de eerste beroepsprocedure voor de Raad neergelegde documenten en het daarop volgende vernietigingsarrest van de Raad, opwerpt dat zij niet eens opnieuw door verwerende partij werd gehoord om bijkomende toelichting te geven bij deze documenten wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling verwerende partij de verplichting oplegt verzoekende partij desbetreffend opnieuw te horen en oordeelt de Raad dat steunend op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende de wijdverbreide fraude en corruptie in Albanië bij het verkrijgen van documenten (administratief dossier, stuk 12, deel 1) en op de vaststelling dat het voorgehouden relaas volstrekt ongeloofwaardig is, verwerende partij terecht kon stellen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat ze gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.5. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar autoriteiten waartoe zij verwijst naar een ruim citaat uit de COI Focus "Albanië - Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak" dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 12, deel 4) – informatie waarop ook verwerende partij haar motivering steunt – stelt de Raad vast dat uit dit citaat inderdaad blijkt dat bloedwraak nog steeds aan de orde is in Albanië en dat nog behoorlijk wat inspanningen zullen moeten worden geleverd om deze problematiek onder controle te krijgen, doch dat dit citaat eveneens vermeldt dat het niet correct is om te stellen dat het rechtssysteem in Albanië vandaag nog steeds dermate inefficiënt en corrupt is dat men moet terugvallen op traditionele remedies zoals bloedwraak, dat er belangrijke stappen gezet zijn in de strijd tegen bloedwraak, dat strenge straffen voorzien zijn, dat gespecialiseerde politie-eenheden werden opgericht, dat de Albanese justitie verschillende dossiers van onopgeloste moorden en misdaden in het kader van bloedvetes heropende, dat door Albanië in verschillende zaken van bloedwraak de uitlevering van verdachten werd gevraagd, dat zowel politie als gerecht inspanningen blijven leveren om verdachten van bloedwraakmoorden te arresteren en te vervolgen, dat er tussen januari 2010 en juni 2012 vijftig zaken die verband houden met vergeldingsmoorden of bloedwraakmoorden voor de rechtbank werden gebracht en dat de Albanese ombudsman en zelfs het Albanese Helsinki-comité erkennen dat er desbetreffend vooruitgang werd gemaakt door de Albanese politie, doch ook nog steeds ernstige tekortkomingen in dit politieel werk zien. Uit wat voorafgaat kan niet worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten onwillig zouden zijn desbetreffend enige bescherming te bieden. Verder wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat er kan in slagen een absolute bescherming te bieden.

Ten slotte oordeelt de Raad dat de motivering betreffende de mogelijke bescherming door de eigen autoriteiten een ten overvloede motivering betreft nu aan de door verzoekende partij voorgehouden asielmotieven geen geloof kan worden gehecht en een desbetreffende bescherming zich dan ook niet opdringt.

2.2.6. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT